

Armas María Elena,

Madrid, jaanuar 2010

Kirjutama hakates ei osanud ma leida sobivat pöördumist. Protokoll kohaselt peaks pöörduma Teie staatuses daami poole kõigi austusavaldustega, kuid teades, kui keeruline on kunstnikel formaalsustega, kartsin mõjuda külma ja kaugena. Mulle meenus meie kohtumine 1999. aastal Argentina Autorite Ühingu auhinnagalal, kui Te mulle koos Ariel Ramirezega auhinna ulatasite, ja hakkasin sellest üritusest fotosid otsima. Fotod, need meie eksistentsi vaikelud, tuletasid mulle meelde, kui soe oli meie kohtumine. Seetõttu ei tundu ehk minu toon Teie poole pöördudes liialt familiaarne ... Kui see siiski nii on, siis palun vabandust ja andke mulle sellest oma vastuses teada.

Hakkasin uurima, kuidas saaksin Teile kirjutada. Palusin oma Argentina tuttavatelt abi ja sain teada, et olete haiglas. Vabandan, kui eksin, kuid laps minus on meeleheitel, sest „Reina Batata“ ei ole tervise juures. Loodan, et Teie haiglas viibimine on lühiajaline ja olete varsti kodus tagasi.

Asjast rääkides: 1999. aastal, mõned päevad pärast auhinnagalat helistas mulle produtsent García Ferrést ja uuris, kas oleksin huvitatud Teie loo „Manuelita“ salvestamisest filmi jaoks, mis valmimas oli. Läksin stuudiosse ja salvestasin oma osa, kuid viimaks valisid nad ikkagi naishääle, mis sobis rohkem lapse mõttemaailma kujutamiseks. Mäletan, mida ütlesite, kui andsite mulle raamatu oma lauludega ja ka mind hämmastab, et enamus lastelaulude esitajateks on naised. Seetõttu, alates naljast García Ferré töötajatega on mind jälitanud mõte viia ellu Teie unistus: lindistada need laulud, kuid teha seda isa häälega. Ja tänaseks on see mul õnnestunud: kirjutan Teile, et öelda, et mõne nädala eest said minu esituses salve 32 väikest kalliskivi, mille autor olete Teie.

Ma ei ole varasemalt Teie nootidesse süvenenud, sest oleme neid laule kuulmise järgi põlvkonnalt põlvkonnale pärandanud, kuid seda tehes avastasin, et „Manuelita“ on tegelikult habaneera, mitte ballaad. Sensuaalne rütm paneb ta palju kaunimalt kõlama! Samuti avastasin, et „Canción del estornudo“, „La familia polillal“ või „Perro salchicha show“ on oma vormilt puhas muusikateater ja neid avastusi oli veelgi. Ütlesin oma pianistile Giuliole, et kui me ise ei oleks laule salvestades lustinud, ei teeks seda ka lapsed neid kuulates; ja kui me ei oleks nutnud (Te ei kujuta ette, kui raske oli mul salvestada „La pájara Pintat“, ilma et mu häälmurduks), siis ei mõjuks see ka lastele nii. Nõnda see täpselt oli ja nõnda me salvestasimegi – naerdes ja nuttes – ning tulemus on imeilus. Otsustasin laulda neid võrdlemisi madalalt, et sügavama tämbriga hääle soojus võiks kuulajatele hinge minna. Lihtsustasime ka instrumentatsiooni vastavalt originaalile ja jätsime saateks vaid klaveri. On uskumatu, kuidas pääsevad mõjule sõnade puhtus ja meloodia võlu, kui puuduvad segajad! Praegu püüame kaunist salvestusest voolida produkti (vabandan sellise koleda sõna kasutamise pärast), mis jõuaks samasuguse võimsa puudutusega tänapäeva elektroonikast tuimaks muudetud lasteni, nagu see aastaid tagasi jõudis minuni ja minu põlvkonnani. Täna Teid selle eest, meid lastena kasvatamast.

Ma ei oska öelda, millal see publikuni jõuab, kiiret ei ole – projekti küpsemiseks kulub aastaid, kuid ma tahtsin, et teaksite salvestuse olemasolust ja et saaksin Teile avaldada tänu ning poolehoidu.

Teid imetledes,
José Cura

P.S.: Laulude montaaž ja miksimine jõudis lõpule 2011. aastal. María Elena lahkus siit ilmast sama aasta jaanuaris. Ma ei saanud kunagi talle seda kirja ega ka salvestust edastada. Seda kurbust leevendab vaid teadmine, et paljud lapsed, vanuses 0–100 nautivad seda plaati, mida väga armastan.